

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/94/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712206616
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5712206616.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Zuzany Hartelovej a JUDr. Jozefa Turzu, v spore žalobcu: SCHIPRO SK, s.r.o., so sídlom Bystrička č. 414, IČO: 36 426 989, právne zastúpený: Mgr. Peter Baláž, advokát so sídlom A. B. XX, B., proti žalovanému: B. C. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. F. XX, B., právne zastúpený: Mgr. Vladimír Karásek, advokát so sídlom G. F. XX/XX, A. H., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/92/2012-498 z 09. septembra 2020 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 10C/92/2012-540 z 10. februára 2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin z 09. septembra 2020, č. k. 10C/92/2012-498 v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 10. februára 2021, č. k. 10C/92/2012-540, potvrdzuje.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Štátu priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 10C/92/2012-498 z 09. septembra 2020 (ide o v poradí druhý rozsudok vydaný v súdnej veci) žalobu žalobcu o určenie, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. B., identifikovaných v geometrickom pláne č. 2/2018, vyhotovenom dňa 14.08.2019 I. B. E., autorizovaným geodetom ako novovytvorený pozemok, parc. č. CKN 994/4 – zastavaná plocha o výmere 4 m² a novovytvorený pozemok parc. č. CKN 993/2 – záhrada o výmere 7 m², v podiele 1/1-ina, a ktorý geometrický plán č. 2/2018, tvorí prílohu tohto rozsudku, v celom rozsahu zamietol (výrok I.). Žalovanému proti žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.), s tým, že o výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok III.). Dopĺňacím rozsudkom č. k. 10C/92/2012-540 z 10.02.2021 Okresný súd Martin doplnil vyššie uvedený rozsudok o odseky IV. a V., ktorými štátu proti žalobcovi právo na náhradu trov konania priznal v plnom rozsahu (IV.), s tým, že o výške náhrady trov konania štátu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (V.).

2. Okresný súd v poradí prvým rozsudkom vydaným v súdnej veci č. k. 10C/92/2012-261 z 25. januára 2017 zamietol žalobu, ktorou sa pôvodný žalobca J. E., nar. XX.XX.XXXX a na ktorej zotrval aj jeho nástupca, spoločnosť SCHIPRO SK, s.r.o. proti žalovanému domáhal určenia, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. B., zapísaných na LV č. XXXX, a to parc. č. CKN 992 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 648 m² a parc. č. CKN 991/1 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 389 m² s hranicami ich obvodu, ktoré sú určené vytyčovacím náčrtom zo dňa 22.06.2010 vyhotoveným spoločnosťou Geodet v.o.s., so sídlom Vrútky, Matušovický rad č. 56. Okresný súd uzavrel, že na

žiadanom určení nemá žalobca, v zmysle § 80 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku naliehavý právny záujem. Vychádzal zo zistenia, že medzi stranami je sporná hranica pozemkami žalobcu, ku ktorým sa domáhal určenia vlastníckeho práva a susediacimi pozemkami vo vlastníctve žalovaného a žalobcu. V prípade spornosti hraníc medzi pozemkami sa jedná o vlastnícky spor a v takom prípade sa žalobca nemôže domáhať určenia priebehu hraníc medzi pozemkami, ale je potrebné, aby sporný pozemok, resp. jeho časť, vymedzil geometrickým plánom a vlastníctvo k takto identifikovanému pozemku môže byť predmetom súdneho konania. Len geometrický plán v zmysle § 67 ods. 1 zák. č. 162/1995 Z. z. a v zmysle § 6 Vyhlášky č. 79/1996 Z. z. je technickým podkladom pre záznam práv k nehnuteľnosti a môže slúžiť na zápis zmeny údajov katastra. Napriek výzve súdu žalobca takýto geometrický plán nepredložil. Okresný súd preto návrhu žalobcu na určenie vlastníckeho práva k sporným pozemkom na základe žalobného petitu nemohol vyhovieť.

3. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalobca, na základe ktorého Krajský súd v Žiline ako súd odvolací uznesením č. k. 8Co/273/2017-303 z 27. októbra 2017 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Konštatoval, že žaloba nie je v požadovanom petite určitá a ani úplná. Okresný súd tak mal vyzvať žalobcu na odstránenie väd žaloby v tom smere, aby žalobca presne identifikoval plochu a jej výmeru, ku ktorej žiada určiť vlastnícke právo a zároveň uviesť rozhodujúce skutočnosti, na podklade ktorých tvrdí, že je vlastníkom identifikovanej plochy, eventuálne, aby sa jednoznačne vyjadril, či podanou žalobou mieni výlučne iba určiť hranicu medzi svojimi pozemkami (C-KN 992, 991/1) a pozemkami žalovaného (C-KN 994/1, 993) bez vymedzenia spornej plochy konkrétnej parcely.

4. Okresný súd po vrátení veci z odvolacieho súdu, spravujúc sa jeho názorom, vyzval žalobcu na doplnenie podanej žaloby. Žalobca podaním z 19.08.2019 odstránil vady žaloby a žiadal určiť, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. B., identifikovaných v geometrickom pláne č. 2/2018, vyhotovenom dňa 14.08.2019 I. B. E., autorizovaným geodetom ako novovytvorený pozemok parc. č. C-KN 994/4 – zastavaná plocha o výmere 4 m² a novovytvorený pozemok parc. č. C-KN 993/2 – záhrada o výmere 7 m² v podiele 1/1 (ďalej v texte aj ako „sporné pozemky“). K tomuto podaniu žalobca predložil geometrický plán. Žalovaný vo svojich písomných podaniach ako aj následných vyjadreniach na pojednávaní pred okresným súdom tvrdil, že predmetným podaním došlo k zmene pôvodnej žaloby, preto je potrebné, aby o jej pripustení rozhodol okresný súd. Navrhol, aby zmena žaloby pripustená nebola z dôvodu, že výsledky doterajšieho dokazovania nie sú podkladom pre rozhodnutie o takejto zmenenej žaloby. Okresný súd o predmetnom podaní ako o návrhu na zmenu žaloby nerozhodoval. Na základe vykonaného dokazovania realizovaného v čase do vyhlásenia v poradí prvého rozsudku vydaného v prejednávanej veci a následne doplneného po zrušení tohto rozsudku odvolacím súdom konštatoval, že žalobe nie je možné vyhovieť. Uviedol, že žalobca opieral svoj nárok na určenie vlastníctva k sporným pozemkom o geometrický plán, ktorého cieľom bolo v podstate znázorniť priebeh vlastníckej hranice s tým, že po jej zakreslení vznikli geometrickým plánom nové parcely, o ktorých žalobca tvrdil, že sú jeho. Tieto parcely však majú minimálnu šírku. Pokiaľ ide o parcelu č. 993/2 tá má podľa grafickej časti geometrického plánu v bode 6 šírku oproti stavu v katastri nehnuteľností 21 cm, teda o 21 cm je jej hranica posunutá do pozemku žalovaného. Okresný súd vyjadril presvedčenie, že je možné mať pochybnosti o správnosti geometrického plánu, nakoľko táto šírka je nižšia, než povolená meračská odchýlka 24 cm, ktorú konštatoval súdom ustanovený znalec Ing. Polka vo svojom znaleckom posudku. S takouto odchýlkou je potom nutné rátať aj v grafickej časti technickej správy, kde ostrešie garáže na parc. č. 994/2 v najširšej časti zasahuje 35 cm, podľa geometrického plánu, do pozemku údajne patriaceho žalobcovi, teda do parc. č. 993/2. Aj pri zvážení prípadnej meračskej odchýlky 24 cm by potom mohlo ostrešie garáže, ktorú žalovaný kúpil v roku 2002, zasahovať do pozemku údajne patriaceho žalobcovi, maximálne 11 cm. Keďže šírka pozemkov, ku ktorým žalobca žiadal určiť vlastnícke právo, mohla byť geometrickým plánom I. E. stanovená mylne, vzhľadom na možnosť povolenej meračskej odchýlky (24 cm), nejavil sa okresnému súdu tento geometrický plán byť dostatočným podkladom pre to, aby mohol bez akýchkoľvek pochybností určiť, že žalobca je vlastníkom sporných pozemkov, a preto uplatňovanie vlastníckeho práva žalobcu k tejto časti parcely č. 993/2 vyhodnotil ako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Navyiac pozíciu žalovaného posilňovala skutočnosť, že žalovaný roky stojacu garáž na parc. č. 994/2 a parc. č. 993/1 oplotenú plechovým plotom nadobudol kúpnu zmluvou v roku 2002. Žalobca v konaní nikdy neprodukoval dôkaz, že by jeho právni predchodcovia, prípadne predchodcovia J. E., ktorý bol pôvodným žalobcom v konaní, niekedy spochybnili priebeh vlastníckej hranice a namietali skutočnosť, že im vlastnícky patria časti pozemkov z pozemku žalovaného za plechovým plotom. Okresný súd tak

súhlasil so žalovaným, že dobromyseľnou držbou prípadných pozemkov vo vlastníctve žalobcu, tak ako sú znázornené na geometrickom pláne I. E., predchodcami žalovaného i samotným žalovaným, došlo s vysokou pravdepodobnosťou minimálne žalovaným k vydržaniu týchto pozemkov, o ktorých žalobca podľa predloženého geometrického plánu tvrdí, že mu patria. V závere odôvodnenia rozsudku okresný súd uviedol, že základnou myšlienkou, ktorá ho viedla k zamietnutiu žaloby, bola skutočnosť, že nie je možné pripustiť, aby sa v katastri zanesené vlastnícke hranice, zamerané v rámci prípustnej meračskej odchýlky, vlastnícke vzťahy menili na základe ďalších možno presnejších meraní (ale stále v rámci povolenej meračskej odchýlky) a aby sa tým menil vlastnícky stav v katastri nehnuteľností a určovalo vlastnícke právo k pozemkom s minimálnou šírkou a pripustiť takýto doslova šikanózný výkon práva na ochranu vlastníctva v budúcnosti. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej „CSP“) a úspešnému žalovanému proti neúspešnému žalobcovi priznal právo na náhradu všetkých účelne vynaložených trov konania.

5. Dopĺňacím rozsudkom okresný súd podľa § 225 ods. 1 CSP doplnil rozsudok o výroky o náhrade trov konania štátu, ktoré mu vznikli zaplatením sumy 120,25 eur titulom znalečného zo štátnych prostriedkov. Keďže žalobca bol v konaní neúspešný, vychádzajúc z ust. § 255 ods. 1 CSP mu ako neúspešnej strane uložil povinnosť nahradiť trovy konania štátu.

6. Proti rozsudku okresného súdu, vrátane dopĺňacieho rozsudku, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel, zároveň žalovaného zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov odvolacieho konania. Namietal správnosť záveru okresného súdu, že nie je možné s určitosťou určiť, že hranica pozemkov strán sporu prebieha ním tvrdenými bodmi. Na správnosti hranice tak ako ju zafinoval I. E. sa zhodli v rámci konania traja geodeti, a to I. J., I. E. a Ing. Polka ako súdny znalec. Zároveň ju takto, minimálne v časti od juhovýchodného rohu garáže č. súp. XXXX smerom na východ, zafinoval aj I. B. v geometrickom pláne z roku 2002, ktorý si nechali tesne pred prevodom pozemkov na žalovaného vyhotoviť jeho právni predchodcovia. Považoval za nepochybné, že účelom tohto geometrického plánu (č. 41/2002) bolo zistiť skutočný priebeh hraníc aj skutočnú výmeru kupovaných pozemkov. Žalovaný bol teda preukázateľne podrobne oboznámený s tým ako prebieha hranica medzi pozemkami, ktoré kupoval a pozemkami vtedajšieho právneho predchodcu žalobcu. Z grafickej časti geometrického plánu č. 41/2002 je zrejмый fakt, že hranica pozemkov parc. č. C-KN 993 a 991/1 je v predĺžení južnej steny garáže a nie v plote, čím je vyvrátená aj údajná dobromyseľnosť žalovaného, že užíval pozemky v dobrej viere, že je ich vlastníkom v obvode definovanom v zadnej časti plechovým oplotením. Žalovaný teda ani pri nadobudnutí a užívaní pozemkov nebol dobromyseľný v tom, že mu tento pozemok patrí. Rovnako v zmysle meraní I. B., I. J., I. A. ako aj I. E. časť garáže č. súp. XXXX, a to konkrétne jej ostrešie, zasahuje do pozemku parc. č. C-KN 991/1 a 992. Na ohliadke to potvrdil I. J. ako aj samotný žalovaný 2/. Z geometrického plánu č. 41/2002 je zrejмый, že juhovýchodný roh garáže č. súp. XXXX stojí na hranici pozemkov strán sporu, resp. ich predchodcov. Z toho muselo byť žalovanému zrejмый, že ostrešie tejto garáže už na pozemku, ktorý kupoval nie je, ale zasahuje do susedného pozemku, teda ani v tomto smere žalovaný nebol dobromyseľný. Pokiaľ okresný súd skonštatoval, že z jeho stany neboli produkované žiadne dôkazy, že by on alebo jeho právni predchodcovia niekedy spochybnili priebeh hranice medzi susednými pozemkami a namietali, že im patria časti pozemkov uvedené v petite žaloby žalobca uviedol, že samotný žalovaný vedel o presahu ostrešia garáže na jeho pozemok a vedel aj o tom, že plot v zadnej časti je posunutý smerom do pozemku žalobcu, resp. jeho predchodcu. Preto nebolo potrebné vyvracať účelové a vnútorne protirečivé tvrdenia žalovaného, že vychádzal zo stavu podľa geometrického plánu č. 41/2002 a zároveň si myslel, že je vlastníkom pozemkov aj pod ostreším a 20 cm severne od plechového oplotenia. Obsah geometrického plánu č. 41/2002 ako aj následné vytýčenie hranice I. J. v roku 2009 totiž svedčí o pravom opaku. Pokiaľ ide o presnosť s akou je možné určiť priebeh hranice v danej lokalite, štyria geodeti sa zhodli na tom, kade ide hranica, čo je dostatočný dôkaz, ktorý vylučuje rozumné pochybnosti o správnosti ich záverov. Navyiac v danom prípade by rozhodnutie vyhovujúce žalobe nebolo v súlade so zásadou, že nikto nemôže mať prospech z porušenia práva, keď žalovaný preukázateľne užíval sporné pozemky nedobromyseľne. Navyiac v južnej časti pozemku parc. č. C-KN 994/4 a severnej časti pozemku parc. č. C-KN 993/2 je v mieste, kde sa nachádza juhovýchodný roh garáže súp. č. XXXX presah až 35 cm do pozemku žalobcu, čo je mimo povolenej meračskej odchýlky, napriek tomu súd v tejto časti žalobe nevyhovel.

7. Žalobca ďalej namietal záver okresného súdu, že žalovaný sporné pozemky s najväčšou pravdepodobnosťou vydržal, tento záver okresný súd založil na nesprávnych skutkových zisteniach

a nezohľadňoval ním vznesenú argumentáciu. Žalovaný nemohol vydržať sporné pozemky, a to nielen vlastnou dobromyseľnou držbou, ale ani započítaním dobromyseľnej držby predchádzajúcich vlastníkov. Žalovaný v konaní potvrdil, že sa pred kúpou nehnuteľností vrátane garáže oboznámil s priebehom hraníc pozemkov, a to konkrétne tak ako ich definoval geometrický plán č. 41/2002. Vo vyjadrení k žalobe zo dňa 27.06.2012 žalovaný doslova uviedol, že šírka pozemku od stavby rodinného domu po hranicu sa pohybuje v rozsahu 0,34 m až 0,22 m. Žalovaný teda sám priznal, že vedel o tom, že hranica medzi ním a predchodcom žalobu neprebíha po múre rodinného domu č. súp. XXX, ale 0,22 až 0,35 m severne od neho. Už v zmysle uvedeného geometrického plánu zasahovala garáž svojim ostreším do pozemku žalobcu. Žalovaný teda už pred uzatvorením kúpnej zmluvy o nadobudnutí vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v zmysle kúpnej zmluvy z 29.05.2002 vedel, že garáž č. súp. XXXX čiastočne zasahuje do susedného pozemku, teda už v čase kúpy nebol dobromyseľný o tom, že uvedená stavba v celom rozsahu, vrátane všetkých jej nadzemných častí stojí na pozemku, ktorý v tom čase kupoval. Pokiaľ by aj žalovaný bol od momentu kúpy nehnuteľností, t. j. od roku 2002 dobromyseľný, nie je u neho splnená podmienka 10-ročnej nepretržitej dobromyseľnej držby pozemkov, nakoľko v roku 2009 mu I. J. v teréne ukázal skutočný priebeh hranice.

8. Žalobca namietal záver okresného súdu, že z jeho strany sa jedná o šikanóznny výkon práva. Žalovaný od roku 2002 podľa vlastných tvrdení užíval pozemky a stavby v domnení, že je ich vlastníkom podľa stavu zachyteného v geometrickom pláne č. 41/2002. V tomto presvedčení sa utvrdil v roku 2009 na základe vytýčenia I. J.. V roku 2010 si nechal vytýčiť hranicu jeho predchodca I. K. a žalovaný s týmto vytýčením nesúhlasil a trval na tom, že prebieha hranica tak ako ju určil I. J.. Následne v súdnom konaní bol vyhotovený geometrický plán na presné určenie plochy, ktorá je medzi týmito geodetmi sporná. Zrazu žalovaný zmenil postoj a začal tvrdiť, že sporné plochy vydržal. Nemohol ich vydržať, keď práve dokumenty, o ktoré opieral svoju dobromyseľnosť a dobromyseľnosť svojich právnych predchodcov nesvedčia v jeho prospech, ale naopak v prospech žalujúcej strany. Správanie žalovaného je nečestné a nepoctivé a je viac-menej isté, že vedel o skutočnom priebehu vlastníckych hraníc. Žalobca označil rozsudok okresného súdu za extrémne nespravodlivý, nielenže v jeho dôsledku prišiel o vlastnícke právo k 11 m² pozemku v lukratívnej časti v centre mesta B., ale navyše má žalovanému nahradiť aj trovy súdneho konania.

9. Žalobca podal odvolanie aj voči dopĺňaciemu rozsudku okresného súdu, t. j. voči výrokom IV. a V., ktorými bolo rozhodnuté o trovách konania štátu. Uviedol, že keďže namieta nesprávnosť výroku rozsudku okresného súdu vo veci samej a podaným odvolaním navrhol zmenu rozsudku tak, že bude žalobe vyhovené, zároveň navrhol, aby boli zmenené aj výroky o trovách konania štátu tak, že štát bude mať nárok na náhradu trov konania voči žalovanému a nie voči jeho osobe.

10. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril písomným podaním z 24.02.2021 a navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a zároveň žalobcu zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania. Nesúhlasil s odvolacou námietkou žalobcu, ktorou spochybňoval jeho dobromyseľnosť pri nadobudnutí sporných nehnuteľností. Uviedol, že ich nadobudol a užíval ako jeden oplotený celok bez toho, aby žalobca alebo jeho právni predchodcovia akýmkoľvek spôsobom spochybňovali existujúcu hranicu vo forme odjakživa stojaceho oplotenia a priebehu hraníc. Nikdy mu nebolo nikým uvedené, že by hranica mala byť vedená inak ako je oplotenie medzi pozemkami žalobcu a ním nadobudnutými nehnuteľnosťami. Reálne užívanie spočíva v skutočnom užívaní nehnuteľností, nie v domnelom užívaní podľa geometrického plánu ako sa to snaží navodiť žalobca a tým spochybniť jeho dobromyseľnosť. Žalobca na ohliadke na mieste samom dňa 07.04.2016 uviedol, že pre neho je problém skutočnosť, že mu nie je umožnený prístup na pozemok pozdĺž doteraz sledovanej línie vedľa obvodového múru na parc. Č. 992 zo strany žalovaného. Teda ak mal žalobca problém s prístupom na pozemok, mal vec riešiť iným spôsobom, nie žalobou o určenie priebehu hraníc, resp. následne po úprave o určenie vlastníckeho práva. Ani v čase tejto ohliadky žalobca nenamietal jeho vlastnícke právo, žiadal len určiť priebeh hraníc pri nezmenenej výmere parciel, ktoré sú v jeho vlastníctve a vlastníctve žalobcu. Vlastnícke právo žalobca nenamietal ani do vyhlásenia prvého rozsudku súdu prvého stupňa zo dňa 25.01.2017, jeho odvolanie proti tomuto rozsudku smerovalo len k určeniu priebehu hraníc, nie k určeniu vlastníckeho práva. Žalovaný sa stotožnil s tým, že ide o šikanóznny výkon práva zo strany žalobcu, ktorý nemôže požívať ochranu zo strany súdu. Okresný súd sa rovnako správne vypořiadal s meračskými odchýlkami, ktoré sa používajú doteraz, vzhľadom na spôsobom a metódy meraní v minulosti. Za nepravdivé označil tvrdenia žalobcu v odvolaní, že po vyhotovení geometrického plánu I. E. začal zrazu tvrdiť, že sporné plochy vydržal. Zdôraznil, že žalobca podal žalobu o určenie priebehu

hraníc, pričom týmto jeho pôvodným žalobným návrhom neboli dotknuté výmery parciel zapísaných v katastri nehnuteľností v jeho vlastníctve ani vo vlastníctve žalobcu. V začiatočnom štádiu konania žalobca spochybňoval výlučne priebeh hraníc. Z uvedeného vyplýva, že až po navrhovanej úprave žalobného návrhu, čím došlo k zmene nároku na určenie vlastníckeho práva, na rozdiel od skoršieho určenia priebehu hraníc, vznikla potreba vysporiadať sa s tým, že zo strany žalobcu bol vznesený nárok na jeho výlučné vlastnícke právo. Napadnutým rozhodnutím žalobca neprišiel o žiadne vlastnícke právo k pozemku o výmere 11 m², nakoľko vlastníctvo k týmto pozemkom patrí jemu, a to na podklade skoršieho vydržania.

11. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca odvolacou replikou z 10.05.2021. Opätovne ako v podanom odvolaní spochybňoval dobromyseľnosť žalovaného pri nadobudnutí vlastníctva sporných pozemkov, poukazoval na jeho vedomosť o priebehu hraníc medzi spornými pozemkami a pozemkami vo vlastníctve žalovaného, ktoré nadobudol v roku 2002. Ďalšie tvrdenia uvedené v tejto replike sú v podstatných bodoch opakovaním skutočností uvedených v podanom odvolaní.

12. Ďalšie vyjadrenia strán sporu neboli odvolaciemu súdu predložené.

13. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP). Takýto postup je v súlade s judikatúrou Ústavného súdu SR, v zmysle ktorej odôvodnenie rozhodnutí prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (pozri napr. III.ÚS 78/05, IV.ÚS 350/09).

15. Za nevyhnutné považuje krajský súd zdôrazniť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

16. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že žalobca v podanom odvolaní len zopakoval argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, tak ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu opakovane predkladal svoje subjektívne skutkové a právne závery, ku ktorým mal podľa jeho názoru súd prvej inštancie dospieť.

17. Odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I.ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II.ÚS 3/97, II.ÚS 251/03).

18. Na potvrdenie správnosti záverov rozsudku súdu prvej inštancie a k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

19. Z obsahu podanej žaloby, vyjadrení žalobcu v rámci konania pred súdom prvej inštancie a následného doručenia písomného podania zo dňa 19.08.2019, ktorým reagoval na uznesenie

okresného súdu na odstránenie väd podanej žaloby (č.l. 395) je zrejmé, že žalobca sa domáhal určenia vlastníckeho práva k novovytvoreným pozemkom, a to parcelám C-KN č. 994/4 a C-KN č. 993/2 na tom skutkovom základe, že hranica medzi pozemkami, ktorých vlastníkom je žalobca, a to parcel č. 992 a 991 a pozemkami, ktoré sú vo vlastníctve žalovaného, a to parc. č. 993 a 994/1 nie je v katastrálnej mape zakreslená správne a nezodpovedá skutočnej hranici medzi predmetnými pozemkami. Uplatnenou žalobou sa fakticky riešila situácia, ktorá časť zo spornej plochy (sporných pozemkov) pripadne ktorému z vlastníkov susedných pozemkov. Významnou pre určenie tejto otázky bolo posúdenie priebehu hraníc medzi pozemkami vo vlastníctve žalobcu a vo vlastníctve žalovaného. Porušenie vlastníckeho práva zo strany žalovaného žalobca tvrdil a preukazoval vytyčovací náčrtom vyhotoveným I. L. K. (č.l. 6 a nasl. spisu), žalovaný vo vyjadrení k žalobe žalobcu (č.l. 21) tvrdil, že jeho vlastnícke právo žalobca nespochybňoval a zároveň poukázal aj na žalobcom podpísaný vytyčovací náčrt k určeniu priebehu hraníc medzi susediacimi pozemkami vyhotovený dňa 22.12.2009 I. M. K., ktorý bol overený I. C. J. (č.l.23 a nasl. spisu), z ktorého je zrejmé, že hranica medzi susediacimi pozemkami sporových strán je určená odlišne od hranice uvedenej vo vytyčovacom náčrte vyhotovenom a overeným I. L. K.. Okresný súd na základe návrhu žalobcu na nariadenie znaleckého dokazovania, uznesením z 04.02.2014 (č.l. 83) ustanovil znalca z odboru geodézia a kartografia, odvetvie geodézia, kartografia a fotogrametria, Ing. Jozefa Polku. Uložil mu určiť priebeh hraníc medzi pozemkami žalobcu a žalovaného a vyjadriť sa aj k správnosti nimi predložených vytyčovacích náčrtov. Ustanovený znalec vyhotovil znalecký posudok č. 13/2015 (č.l. 117 a nasl. spisu). Z obsahu tohto znaleckého posudku vyplýva, že I. C. J. pri vyhotovení vytyčovacieho náčrtu vychádzal zo súradníc, ktoré získal z pôvodnej pozemno-knižnej mapy 31/2 z roku 1923. I. L. K. vychádzal z kartometrických meraní, pri ktorých ako podklad použil katastrálnu mapu B. 2 – 5/14. Z protokolu o vytyčení však znalci nebolo zrejmé, aký podklad kartografických meraní I. K. použil, ani či sa vysporiadal s existenciou geometrického plánu č. 41/2002, ktorý bol uložený v dokumentácii katastra nehnuteľností. Naopak I. C. J., správne pri určení hranice vychádzal aj z tohto geometrického plánu. Ide o geometrický plán, ktorý si dal vyhotoviť právny predchodca žalovaného, ktorými určil hranice nehnuteľností a tieto následne v stave v zmysle tohto geometrického plánu previedol kúpnu zmluvou na žalovaného. Žalovaný nemal k znaleckému posudku námietky (č.l. 137 spisu). Žalobca namietal nedostatky tohto znaleckého posudku, a to, že vychádzal z geometrického plánu č. 41/2002, ktorý bol vyhotovený za účelom zamerania stavieb garáže a skladu na parc. č. 994/2 a 994/3, ale neriešil hranicu medzi susednými pozemkami žalobcu a žalovaného. Ďalej poukazoval na to, že predmetný geometrický plán bol vyhotovený na základe tzv. priesvitiek, ktorých používanie bolo neskôr zakázané z dôvodu ich nepresnosti. Okresný súd vo veci vypočul I. K., I. J., vyhotovovateľov vytyčovacích náčrtov, ktorých správnosť posudzoval znalec Ing. Polka a zároveň vykonal aj výsluch tohto znalca, ďalej vykonal ohliadku na mieste samom. Ustálil, že oba vytyčovacie náčrty sa v časti prekrývajú, v časti je rozdiel od hraníc obvodového múru rodinného domu žalobcu max. 18 cm, teda úplne zanedbateľný a z pohľadu presných geodetických meraní v rámci prípustnej odchýlky. Zo záverov znaleckého posudku Ing. Polku vyplýva, že tento sa priklonil k záverom vytyčovacieho náčrtu hranice medzi susednými pozemkami sporových strán vyhotovených I. J.. Nemožno preto prisvedčiť námietke žalobcu v odvolaní, že na priebehu hraníc medzi pozemkami, tak ako ich on tvrdí sa zhodli I. J., I. E. a Ing. Polka ako súdny znalec. Navyiac, vytyčovací náčrt I. J., na podporu svojich tvrdení a spochybnenie tvrdení žalobcu predložil súdu žalovaný (č.l. 23) a žalobca jeho správnosť rozporoval, z ktorého dôvodu bolo aj okresným súdom nariadené znalecké dokazovanie. Jeho nariadenie navrhol samotný žalobca, práve za účelom posúdenia, ktorý z vytyčovacích návrhov predložených sporovými stranami je správny. Okresný súd na základe, aj záverov znaleckého posudku, potom správne uzavrel, že minimálna rozdielnosť priebehu hraníc zaznamenaná týmito vytyčovacími náčrtmi je spôsobená prípustnou meracou odchýlkou

20. Okresný súd sa dostatočne podrobne vytyčovacími náčrtmi predloženými stranami sporu a následnými závermi znaleckého dokazovania zaoberal v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia (bod 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Odvolací súd v podrobnostiach na uvedené závery okresného súdu poukazuje a s týmito sa v celom rozsahu stotožňuje. Žalobca v podanom odvolaní polemizuje so správnosťou týchto skutkových zistení okresného súdu a predkladá vlastné hodnotenie vykonaného dokazovania. Neuvádza však žiadnu podstatnú argumentáciu, na základe ktorej by bolo možné konštatovať, že okresný súd pri vyhodnotení vykonaného dokazovania nepostupoval v súlade s ust. § 191 CSP, podľa ktorého hodnotí súd dôkazy každý jednotlivito a potom aj vo vzájomných súvislostiach. Nepochybne aj žalobca, vychádzajúc z obsahu podaného odvolania, si je vedomý prípadných odchýlok pri vykonávaných meraniach. V tejto súvislosti však odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam z dôvodu „posunutia“ hranice medzi jeho pozemkami a pozemkami vo vlastníctve žalovaného v celom rozsahu založil na vykonaných

geodetických meraniach. Na strane žalobcu absentovali tvrdenia o tom, ako skutočne v reáli podľa jeho názoru mala táto hranica medzi susednými pozemkami prebiehať a akým spôsobom sa susedné pozemky ich vlastníkmi užívali, t. j. akým spôsobom bola táto hranica medzi pozemkami určená a vlastníkmi akceptovaná. Žalobca sa domáhal určenia vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam avšak netvrdil a nepreukázal žiadne skutočnosti s výnimkou vytyčovacích náčrtov, na základe ktorých by bolo možné ustáliť, že skutočne nadobudol vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam. Naproti tomu žalovaný v rámci procesnej obrany tvrdil spôsob užívania susedných pozemkov v rozsahu hraníc ako boli zamerané geometrickým plánom č. 41/2002, a to aj jeho právnymi predchodcami. Okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval, že tvrdenia žalovaného o tom, že jeho právní predchodcovia dobromyseľne užívali pozemky aktuálne vo vlastníctve žalovaného spolu so stavbami na nich postavenými dlhé roky a ich vlastníctvo on prevzal ako ucelený oplotený celok, predchodcovia žalobcu ani sám žalobca nespochybovali, ktoré tvrdenia žalobca nepoprel a ani dôkazmi nevyvrátil (bod 25. odôvodnenia rozsudku). K správnosti týchto záverov okresného súdu sa žalobca v odvolaní nevyjadroval a ani ich správnosť odvolaním nenapadol. Odvolací súd tak vychádzal z uvedeného skutkového záveru okresného súdu. Následne potom nemožno považovať ani za dôvodnú odvolaciu námietku žalobcu, že je nesprávny záver okresného súdu o možnosti nadobudnutia vlastníctva žalovaného k sporným pozemkom vydržaním. Občiansky zákonník v žiadnom zo svojich ustanovení nevyučuje možnosť započítania doby oprávnenej držby právneho predchodcu aktuálneho držiteľa, naopak započítanie tejto doby výslovne pripúšťa ust. § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Keďže žalobca nerozporoval pravdivosť tvrdení žalovaného, že v aktuálnych hraniciach pozemok, ktorý je vo vlastníctve žalovaného užívali už jeho právní predchodcovia, potom pokiaľ by aj hranica medzi susednými pozemkami prebiehala tak ako ju označil žalobca, okresný súd dospel k správne mu záveru o preukázaní vydržania vlastníctva sporných pozemkov zo strany žalovaného. V tomto prípade považuje však odvolací súd za právne významné, že predmetom konania bolo nárok žalobcu na určenie vlastníctva k sporným pozemkom. Bol to žalobca, ktorý bol povinný tvrdiť a preukázať, že je vlastníkom týchto sporných nehnuteľností. Žalobca celú žalobu však postavil „iba“ na vytyčení hraníc medzi susednými pozemkami sporových strán v rámci geodetických meraní. Zo strany žalobcu však absentovali tvrdenia, z ktorých by bolo možné ustáliť, že sporné pozemky v rozsahu hraníc určených ním predloženým vytyčovacím náčrtom aj reálne užíval a rovnako absentujú tvrdenia, na základe akého právneho titulu vstúpil do užívania týchto pozemkov. Z toho dôvodu aj v prípade spochybnenia oprávnenosti držby žalovaného k predmetným pozemkom, žalobca neuniesol bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu na preukázanie svojho vlastníckeho práva.

21. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku žalovaného, že je nesprávny záver okresného súdu, že z jeho strany sa jedná o šikanózný výkon práva, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd sa v tomto prípade stotožňuje s názorom okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku k tejto otázke a v celom rozsahu naň poukazuje.

22. Vychádzajúc z vyššie uvedených záverov, na základe ktorých odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalobcu ako nedôvodné, rozsudok okresného súdu v meritórnych výrokoch ako vecne správny potvrdil. Zároveň podrobil prieskumu aj výroky o trovách konania a rovnako tieto ako vecne správne potvrdil. Okresný súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania správne aplikoval zásadu úspechu v konaní vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorej strana, ktorá v konaní nebola úspešná je povinná nahradiť strane, ktorá v konaní bola úspešná náhradu trov konania. Touto úspešnou stranou v konaní vzhľadom na zamietnutie žaloby bol žalovaný, preto mu vznikol voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Vzhľadom na výsledok sporu, rovnako okresný súd rozhodol správne, keď priznal aj štátu nárok na náhradu trov, ktoré boli vynaložené zo štátnych prostriedkov na znalecké dokazovanie voči neúspešnému žalobcovi.

23. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto úspešnému žalovanému voči žalobcovi priznal odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Voči žalobcovi mal nárok na náhradu trov odvolacieho konania aj štát, avšak z obsahu spisu odvolací súd nezistil vznik trov štátu v tomto štádiu konania, preto mu nárok na ich náhradu voči žalobcovi nepriznal.

24. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).